

Något om en oäkta kärlek till Frälsaren

Älskade syster i Kristus!

Jag känner mig innerligen livad av en liten gnista tro för egen del att önska dig, kära vän, att snart få erfara någon mera genombrytande och varaktig hjälp. O, vad jag själv är och varit jämmerligt skröplig och i *tron* försvagad, så att jag näppeligen kunnat fasthålla, att det vore möjligt, att min väg toge ett gott slut! Men när för ett enda ögonblick ett enda Guds ord återskänker mig det ljus, jag saknat, så börjar åter det gamla förtorkade hjärtat röras och leva med det förra livet. Därutav förmärker jag, att mitt mörker varit de sållade och för en *liten tid* övergivna lärjungarnas, som igen glädjas, när de återfå sin Frälsare. Då livas ock kärleken till bröderna, då förgäter jag allt småaktigt gnabb och ser dem i Jesu blod dyrköpta och sköna och dyra och älskliga med alla deras svagheter, så länge och så vida de dock hänga vid honom och äro i honom *nådebarn*.

Så vill jag även tänka om dig. Du dömer själv så oändligt variabelt och är i ett och samma brev på ena sidan viss om, att du är en falsk, död skrymtare, på den andra sidan viss om din benådning, och åter bevisar du något motsatt o. s. v. Därför kan jag icke fråga efter, vad du menar om dig, utan gör mig själv omdömen – och dessa äro: att du dock har din största nöd uti saknaden av Jesu nåds och närvaros förnimmande, och din största glädje uti att få tro eller förnimma denna hans nåd och närvaro, och *blott* detta är nog till prov på en Jesu lärjunge – om ock lik en Tomas, som i en olyckligare stund utbryter i vredes- och otrosuttryck, eller lik de andra lärjungarna, som det ena ögonblicket tvivlade, det andra trodde och gladdes, det tredje åter rakt tvivlade o. s. v. Så hoppas jag, att även du är en av de sörjande kvinnorna, ehuru omdriven av känslor hit och dit.

Allenast *ett* vill jag du skall eftersinna, att det måste vara dina egna synders och ditt eget dåliga tillstånds nöd, som driver dig till Jesus, och icke blott en känsla av jordisk ödslighet och förlusten av forna glädjekällor, smicker och vänner m.m.; ty mången flyr till Gud, driven av andras synder, orättvisa, ogenhet m.m. för att då finna i Gud en bättre *vän*, en huld famn o.s.v. Detta är ett fult självbedrägeri, som i världen är så vanligt, och är en romankärlek till Jesus, som då fäster sig mera vid hans milda, vänliga, trofasta, ömma hjärtelag, ord och ögon, än vid hans försoningsblod, hans försoning, hans förlåtande av synden m.m.

Jag vet, att var och en kan smittas av denna vanställande, oäkta kärlek, och jag kan icke neka, att jag anser dig hava stort *anlag* och en *anledning* därtill; några stunder har jag även märkt det. Man får vaka! *Kristus* är en Frälsare från syndens, dödens och djävulens våld, därför måste de *egna* synderna vara den nöd, i vilken man söker honom. Jag tror ock, att man finner i Kristus endast vad man söker.

Jag måste nu sluta. Gud med dig och din redlige vän i Kristus.

C-O Rosenius 1844

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com